

Arrest

nr. 66 186 van 2 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 19 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. MAHIEU, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 20 april 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 23 maart 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“ A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Russische staatsburger van Tsjetsjeense origine. U bent afkomstig uit Shali

(Tsjetsjenië), waar u woonde met uw echtgenote M.(...) B.(...), Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine (O.V. 6.420.224) en jullie drie kinderen. Eind mei 2008 verdween uw broer N.(...)-A.(...). Hij kwam niet naar huis en daarom ging u naar hem op zoek

bij familieleden en vrienden. U meldde zijn verdwijning ook bij de lokale autoriteiten, maar uw zoektocht was tevergeefs. Pas in oktober 2008 zag u uw broer terug, toen hij 's avonds laat aan uw deur stond. Hij was samen met een andere man en beiden droegen een militair uniform. Hij zei dat hij zich bij de rebellen had aangesloten om te strijden tegen het federale leger. U probeerde hem te overtuigen terug naar huis te komen, maar hij weigerde. Hij vroeg u om zaken voor hem te kopen en gaf u daarvoor geld. Vanaf dan kwam hij ongeveer één keer per week op bezoek, telkens vergezeld van één of meerdere kameraden. U bleef zaken voor hem kopen. U zag hem voor het laatst in de nacht van 26 op 27 maart 2009.

Op 27 maart 2009 vielen er agenten van de FSB binnen in uw woning. Ze ondervroegen u over de bezoeken die u had gekregen en namen u mee naar het gebouw van de FSB in Shali. Uw vrouw en kinderen bevonden zich op het moment van de inval in een andere kamer en werden, voor zover u weet, niet lastig gevallen. U werd zelf vastgehouden tot 6 april 2009. U werd niet geslagen, maar wel meerel onder druk gezet. U vernam dat zij van informanten hadden vernomen dat u bezoek kreeg van mensen in camouflage-uniform. De FSB wilde van u weten wie deze mensen waren, wat ze hadden meegenomen van bij u thuis en of u wapens voor hen bewaarde. U ontkende alles en vertelde hen niets over uw broer. Op de derde dag van uw vasthouding gingen FSB-agenten met uw echtgenote spreken. Zij bekende onder druk dat het uw broer en zijn kameraden waren die bij jullie thuis waren geweest. Daarop toonden zij u een proces-verbaal en een audio-opname van haar gehoor. Toen u hiermee werd geconfronteerd, zag u geen andere mogelijkheid dan haar verklaringen te bevestigen. Zij noteerden uw verklaringen, die u moest ondertekenen. Daarop probeerden ze u te dwingen met hen samen te werken. Uit vrees voor uw leven en de veiligheid van uw gezin, stemde u uiteindelijk toe. U ging akkoord om informatie over de strijders te verzamelen en deze aan hen door te geven. Nadat u op 6 april 2009 werd vrijgelaten, ging u naar huis. Omdat u uw gezin daar niet aantrof, ging u naar uw schoonouders waar u uw gezin terug zag. U vertelde hen wat er gebeurd was en bracht uw gezin terug naar huis. De volgende dag nam u contact op met uw kennis R.(...), die er voor zorgde dat jullie Tsjetsjenië zouden kunnen verlaten.

Jullie verlieten Shali op 10 april 2009 en werden door R.(...) per auto naar Malgobek (Ingoesjetië) gebracht. Op 15 april 2009 bracht zijn kennis Ilias jullie van daar met de wagen naar Brest (Wit-Rusland), waar jullie op 18 april 2009 toe kwamen. Daar stapten jullie over in de auto van een zekere Vladimir, die jullie naar België bracht. Op 20 april 2009 diende u een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

U bezit geen eigen identiteitsdocumenten, maar wel de getuigschriften i.v.m. de erkenning van het vaderschap van A.(...) en Y.(...), evenals de geboorteaktes van jullie drie kinderen. Via uw schoonouders kwam u nog kopies van uw intern paspoort en dat van uw echtgenote, evenals de originele geboorteakte van uw echtgenote en een kopie van uw rijbewijs. Verder toonde u nog twee originele convocaties, een brief van het parket aan uw schoonvader en de enveloppen waarin deze documenten naar u werden opgestuurd. Tenslotte legde u nog een medisch attest voor u en uw echtgenote neer.

Na uw vertrek kwamen er nog twee convocaties toe op uw naam. Één keer kwamen er agenten van de MVD en militairen langs de woning van uw schoonouders en ook de wijkagent komt tot heden nog wekelijks langs bij hen.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen.

Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk. In de periode tussen oktober 2008 en 27 maart 2009 hielp u uw broer Nur-Ali, die zich bij de rebellen had aangesloten. Hij kwam u ongeveer wekelijks bezoeken met één of meerdere kameraden en haalde de spullen op, die u voor hem gekocht had. De FSB werd hierover ingelicht, waarop u van 27 maart 2009 tot 6 april 2009 door hen werd vastgehouden. U ontkende aanvankelijk alles, maar nadat u geconfronteerd werd met de verklaringen die uw echtgenote bij de FSB had afgelegd, gaf u toe dat u regelmatig bezoek kreeg van rebellen, onder wie uw broer. U werd zelf ook

beschuldigd van samenwerking met rebellen en onwettige bendevoering. U werd gedwongen om met de FSB samen te werken. U wilde dit echter niet doen uit vrees voor eventuele represailles van rebellen. Anderzijds vreesde u ook de Russische autoriteiten, die uw leven en uw gezin bedreigden. Echter, op basis van een grondige analyse van de door u afgelegde verklaringen, dient te worden geoordeeld dat u er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging, zoals vastgelegd in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Zo moet er worden geoordeeld dat **uw verklaringen met betrekking tot uw reisroute niet geloofwaardig zijn**. U verklaarde dat u en uw gezin Shali op 10 april 2009 verlieten en per auto naar Malgobek (Ingoesjetië) werden gebracht. Op 15 april 2009 werden jullie per auto naar Brest (Wit-Rusland) gevoerd, waar jullie op 18 april 2009 toe kwamen. Daar stapten jullie over in de auto van een zekere Vladimir, die jullie via Polen en Duitsland naar België bracht (CGVS I dd 19/05/2010 p. 13-14). U verklaarde dat u geen controle had gezien aan de grens tussen Rusland en Wit-Rusland. Meer nog, gedurende de hele reis van Tsjetsjenië tot België moest u zelf nergens documenten tonen, noch merkte u iets van grenscontrole. De chauffeur moest in Rusland wel twee keer zijn documenten tonen, maar dan aan de verkeerspolitie. (CGVS I p. 13). Ook uw echtgenote vermeldde enkel één of twee controles door de verkeerspolitie, maar kon niet zeggen waar die controles hadden plaats gevonden (CGVS B (...) I dd 19/05/2010 p. 7, CGVS B (...) II dd 19/08/2010 p. 5-6). Zij bevestigde dit nogmaals tijdens haar derde gehoor (CGVS B (...) III dd 16/02/2011 p. 5). U gaf tijdens dit derde gehoor eveneens aan dat er nergens controle was geweest en dat jullie niet door bossen of wildernis gereden waren (CGVS III dd 16/02/2011 p. 8). Deze verklaringen stemmen echter niet overeen met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier. Daaruit blijkt dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Uitzonderingen op deze controles zijn quasi onbestaande. Bovendien vermeldt deze informatie ook dat het personenverkeer aan de Poolse EU-buitengrens streng gecontroleerd wordt: elk voertuig ondergaat een grenscontrole door de Border Guards en douanecontrole door de douane. Daarbij moeten alle reisdocumenten van de inzittenden overhandigd worden en wordt van elke inzittende gecontroleerd of de foto overeenkomt met de persoon. Bijgevolg is uw verklaring, als zou u zonder enige controle, via Polen naar België hebben kunnen reizen niet geloofwaardig.

Deze vaststelling van ongeloofwaardigheid is zwaarwichtig en dit des te meer gezien u **geen enkel origineel identiteitsbewijs** voorlegt dat betrekking heeft op u. U verklaarde dat jullie de interne paspoorten van u en uw echtgenote niet meer terugvonden na de inval in jullie woning op 27 maart 2009 (CGVS I p. 5). De ouders van uw echtgenote vonden echter nog kopies van deze documenten en stuurden ze naar u op (CGVS I p. 5, CGVS B (...) I p. 3, p. 5). Het betreft echter slechts kopies van vier bladzijden uit uw paspoort. Op die manier blijft informatie, zoals de eventuele aflevering van een internationaal paspoort, verborgen. Niet alleen is er dus onduidelijkheid over de reisroute die u en uw gezin volgden van Tsjetsjenië tot België; dit geldt eveneens voor de reis- of identiteitsdocumenten die jullie tijdens jullie werkelijke reis gebruikt zouden kunnen hebben.

Er dient ook zwaar te worden getild aan de vaststelling dat u **geen enkel begin van bewijs voorlegt met betrekking tot uw broer N(..)-A(...)**. Nochtans blijkt uit uw verklaringen duidelijk dat u enkel en alleen vanwege uw broer, die zich bij de rebellen had aangesloten en voor wie u in de periode oktober 2008-maart 2009 zaken kocht, problemen kende met de Russische autoriteiten (zie gehoorverslagen, o.a. CGVS I p. 10). U haalde immers geen andere problemen aan, noch werd u om andere redenen ooit gearresteerd of vastgehouden (CGVS Vragenlijst p. 2). Desondanks beschikte u over de mogelijkheid om documenten met betrekking tot uw broer te bekomen, gezien u via uw schoonouders toch o.a. de kopies van jullie interne paspoorten kon bekomen (CGVS I p. 5). U liet echter na ook maar enig bewijs, hetzij direct of indirect, dat uw broer N(..)-A(...) betreft op te vragen. De documenten die u voorlegde met betrekking tot uw persoonlijke problemen, zijn niet afdoende overtuigend. U legde twee convocaties voor, waarin u respectievelijk op 12 en op 17 augustus 2009 wordt opgeroepen bij de Shalinski ROVD. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat deze convocaties niet ondertekend zijn, noch enige officiële hoofding vertonen. In de convocaties wordt u weliswaar opgeroepen als 'beschuldigde', maar nergens wordt vermeld waarvan u dan wel beschuldigd zou worden, of wordt er verwezen naar de door u aangehaalde elementen. De brief die door het parket van Shali aan uw schoonvader werd gericht, verwijst naar een klacht, die uw schoonvader indiende naar aanleiding van een huiszoeking in zijn woning op 29 april 2009. In de brief wordt gemeld dat deze huiszoeking bevolen werd door de stadsrechtbank in het kader van een strafdossier, gericht op u. U zou in zijn huis verbleven hebben en verdacht worden van hulp bij bendevoering. Nergens wordt echter melding gemaakt van uw broer N(..)-A(...). Bovendien wordt u in deze brief aangeduid als 'zwager' in plaats van schoonzoon. Het is verder ook merkwaardig dat u de originele brief van uw schoonvader aan het parket niet voorlegt. U bleek evenmin op de hoogte of er nog enige opvolging was omtrent de klacht van uw schoonvader (CGVS III p. 5). Bovendien blijkt uit dit document niet dat u actueel nog gezocht zou worden door de autoriteiten.

U bleek bovendien **in het geheel bijzonder slecht geïnformeerd over wat er zich na uw vertrek uit Tsjetsjenië afspeelde**. Dit is zeer merkwaardig, gezien uw echtgenote vanuit België contact onderhoudt met haar ouders, die nog steeds in Shali wonen (CGVS I p. 2, CGVS B (...) II p. 2). U verklaarde tijdens uw eerste gehoor dat de autoriteiten uw schoonfamilie na uw vertrek nog zouden hebben lastig

gevallen. U vermeldde de inval in april 2009 bij uw schoonfamilie en de twee convocaties die voor u bij hen werden afgeleverd (CGVS I p. 2-3). Echter, hoewel u verklaarde dat uw schoonfamilie daarnaast nog werd lastig gevallen, bleef u daarover zeer vaag: u kon niet duiden waarover de ordediensten hen precies ondervroegen. U kon ook niet zeggen of ze andere familieleden, vrienden, of kennissen van u eveneens hebben lastig gevallen (CGVS I p. 4). U verklaarde daarop dat u zelf niet met uw schoonouders sprak, maar dat u alles via uw echtgenote vernam (CGVS I p. 3). Uw echtgenote verklaarde tijdens haar tweede gehoor enkel dat de wijkagent één keer was langsgekomen, maar kon niet situeren wanneer dat was geweest (CGVS B.(...) II p. 2). Ook tijdens uw tweede gehoor bleef u onaannemelijk vaag: u verklaarde dat uw schoonouders hadden gemeld dat er nog iemand was langs gekomen, maar wist niet wie deze persoon dan was (CGVS II dd 19/08/2010 p. 2). Tijdens uw derde gehoor bleek dat u uw schoonouders zelfs niets meer had gevraagd over hun situatie en het verdere verloop van uw problemen. U verklaarde dat u daarover niet over de telefoon wilde spreken. Mogelijks waren er wel zaken gebeurd, maar u vermoedde dat uw schoonfamilie jullie misschien wilde sparen (CGVS III p. 3). Hoewel u verklaarde dat uw zaak zeker nog lopende is en dat u nog steeds vervolgd werd, had u daartoe geen concrete aanwijzingen uit het afgelopen half jaar (CGVS III p. 4). Het is overigens merkwaardig dat u wel over die problemen durfde of wilde spreken, kort na uw aankomst in België, zoals bleek tijdens uw eerste gehoor. De vaststelling dat u zich, hoewel u daartoe de mogelijkheid heeft, niet informeert over de actuele stand van uw problemen evenals over de situatie van uw schoonfamilie, ondermijnt uw geloofwaardigheid. Dit des te meer, gezien u in de loop van uw asielprocedure geen nieuwe documenten heeft voorgelegd, hoewel u daartoe toch de mogelijkheid had (CGVS I p. 5).

Met betrekking tot de medische attesten die voor u en uw echtgenote werden opgesteld, dient het volgende te worden opgemerkt. Het attest dat door de huisarts werd opgesteld op vraag van uw echtgenote, is niet alleen onduidelijk gedateerd. Er wordt enkel vermeld dat zij in behandeling zou zijn voor depressie of stress. Nergens wordt door een bevoegd psycholoog of psychiater geduid welke psychische problemen uw echtgenote zou kennen, noch hoe deze zijn ontstaan. Het attest dat op 23/02/2011 werd opgesteld door het CGG VAGGA geeft aan dat u daar sinds 1 april 2010 op tweewekelijkse basis een behandeling volgt. In dit attest wordt verwezen naar traumatische ervaringen die u zou hebben meegemaakt in uw land van herkomst. U zou ook tekenen van post-traumatische stress vertonen, zonder dat deze diagnose effectief gesteld werd. Er wordt verder ook verwezen naar de moeilijke situatie waarin u en uw gezin in België leven. Nergens in dit attest wordt echter verwezen naar de door u aangehaalde asielproblemen. Er dient dan ook geoordeeld te worden dat dit attest, evenals dat voor uw echtgenote, niet volstaat om elementen, zoals de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas of uw onwetendheid over de afloop van uw problemen, te weerleggen.

Gezien deze vaststellingen moet er dan ook worden geoordeeld dat er in uw hoofd geen gegronde vrees voor vervolging, zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie, kan worden vastgesteld, noch een reëel risico op het lopen van ernstige schade, zoals vastgelegd in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds zijn voornamelijk geconcentreerd in de zuidelijke bergregio's en komen de laatste jaren steeds minder frequent voor. Het gaat meestal om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen ordediensten. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties dan ook beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art.48/4,§2 c) van de Vreemdelingenwet.

De kopie van uw rijbewijs, de kopies van uw intern paspoort en dat van uw echtgenote, de originele geboorteaktes van uw drie dochters, de originele getuigschriften ivm de erkenning van het vaderschap van A.(...) en Y.(...), evenals de geboorteakte van uw echtgenote, bevatten louter persoonlijke identiteitsgegevens. Aangezien deze hier niet worden betwist, kunnen deze documenten bovenstaande conclusies niet beïnvloeden. De enveloppen tenslotte bevestigen enkel dat u in België post ontvangt vanuit Tsjetsjenië.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker roept *“aangaande de weigering van de hoedanigheid als vluchteling”* twee middelen in waarbij hij in het eerste middel de schending van *“artikel 48, lid 4 e.”* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) aanvoert. Verzoeker stelt het risico te lopen vervolgd te worden door de FSB in verband met een strafonderzoek tegen hem wegens hulp bij bendevoering en betrokkenheid bij de rebellenbeweging en hij vreest tevens vermoord te worden door de rebellen omdat hij en zijn echtgenote informatie hebben doorgegeven aan de Russische autoriteiten.

In een tweede middel voert hij de schending aan van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht. Met betrekking tot de ongeloofwaardigheid van de reisroute herhaalt verzoeker dat zij geen grenscontrole hebben gezien onderweg. Verzoeker stelt dat de chauffeur hem en zijn echtgenote de informatie heeft gegeven dat zij tijdens de rit via Polen Europa zijn binnengetroten en dat hijzelf nooit verklaard heeft via Polen te zijn binnengekomen en ook via een ander land naar binnen zou kunnen zijn gebracht. De informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijst naar de strenge grenscontrole in Polen, maar verzoeker verklaarde nooit met zekerheid via de grens van Polen te zijn gereden. De informatie van het Commissariaat-generaal stelt dat het quasi onmogelijk is om de Schengenzone te betreden zonder individuele controle, maar vermeldt dat er wel degelijk uitzonderingen zijn op deze grenscontroles, maar dit wordt niet verder uiteengezet. Verzoeker besluit dat het Commissariaat-generaal nalaat te motiveren op welke manier het wel mogelijk is om de EU binnen te komen zonder controle en is bijgevolg onzorgvuldig geweest in haar onderzoek.

Met betrekking tot het gebrek aan informatie over de situatie na zijn vertrek uit Tsjetsjenië stelt verzoeker dat hij voldoende bewijzen heeft neergelegd, waarbij uit een studie van het geheel van de documenten blijkt dat hij zich voor een strafonderzoek moest aanmelden bij de afdeling van de criminele recherche van het departement Binnenlandse Zaken van de stad Shali. Verzoeker verwijst naar het document en stelt dat het Commissariaat-generaal onzorgvuldig is geweest door te stellen dat niet blijkt waarvoor hij vervolgd wordt, maar de commissaris-generaal laat na te verwijzen naar de vervolging die zal worden ingesteld na de oproeping bij afwezigheid van verzoeker. Hij kon immers niet aanwezig zijn op de zitting omdat hij in België verbleef waardoor hij vervolging riskeert wegens het zich onttrekken aan een strafonderzoek. Volgens verzoeker blijkt de reden voor vervolging zeer duidelijk uit het stuk van het Parket van de Russische Federatie, wat een antwoord was op het schrijven dat de schoonvader van verzoeker had ingediend. Verzoeker besluit dat de documenten die hij voorlegt wel degelijk een voldoende bewijs van vervolging zijn.

Verzoeker beschrijft de situatie van veralgemeend geweld en beweert in voortdurende angst te leven om zijn familieleden in gevaar te brengen gezien de huidige politieke en socio-economische situatie in zijn land van herkomst. Volgens hem heeft de commissaris-generaal onvoldoende rekening gehouden met het feit dat het materieel gezien niet mogelijk is voor verzoeker om uitgebreide en gedetailleerde informatie aan te brengen. Verzoeker verwijst hierbij naar en citeert uit de Algemene Ambtsberichten, die hij als bijlage bij zijn verzoekschrift voegt en die *“bij gebrek aan een dergelijk onderzoek door de Belgische regering”* de meest betrouwbare bron is die beschikbaar is.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat uit de medische attesten blijkt dat hij om gegronde redenen in voortdurende angst leeft om zijn familieleden in gevaar te brengen gezien de huidige socio-economische situatie in zijn land van herkomst. Uit de attesten blijkt volgens verzoeker dat hij sinds 1 april 2010 een wekelijkse behandeling volgt en er wordt verwezen naar de traumatische ervaringen die hij in Tsjetsjenië heeft meegemaakt. Verzoeker vertoont symptomen van een post-traumatisch stress syndroom, welke zijn vastgesteld door een klinisch psychologe en welke, zo meent hij, de vaststellingen uit zijn asielrelaas staven. Verzoeker besluit dat *“zijn onwetendheid over de afloop van zijn strafdossier dient dan ook om bovenvernoemde redenen te worden aangenomen”*.

“Aangaande de weigering van het subsidiair beschermingsstatuut” beroept verzoeker zich wederom op het Algemeen Ambtsbericht van april 2010 om een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Op basis van citaten uit dit Ambtsbericht stelt verzoeker dat de bescherming door de staat ontbreekt en dat er een groot gebrek aan mensenrechtenorganisaties is. Verzoeker vult dit aan door te opperen dat een simpele verwijzing door de commissaris-generaal naar een zeer beknopte brief van het UNCHR, waarvan de datum niet vermeld wordt in de bestreden beslissing, niet kan volstaan. Verzoeker besluit dat de toepasselijkheid van het subsidiair beschermingsstatuut met alle middelen kan worden aangetoond en dat het Ambtsbericht het meest betrouwbare document is dat beschikbaar is.

2.2. Voor zover verzoeker de schending aanvoert van *“artikel 48, lid 4 e.”* van de vreemdelingenwet is het middel niet ontvankelijk aangezien dit wetsartikel niet bestaat en verzoeker niet uiteenzet op welke wijze dit artikel geschonden zou zijn, waardoor uit de context evenmin kan worden afgeleid welke

bepaling door verzoeker wordt bedoeld. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 29 november 2006, nr.165.291).

2.3. Verzoeker stelt zowel de FSB als de rebellen te vrezen. De Raad wijst erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoeker in gebreke blijft.

2.4. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, wordt in de eerste plaats gewezen op het feit dat door de complexe situatie in Tsjetsjenië de loutere Tsjetsjeense origine of de herkomst uit Tsjetsjenië niet volstaat voor de erkenning als vluchteling en een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk is. De verklaringen van verzoeker met betrekking tot zijn reisroute blijken niet geloofwaardig. Verzoeker en zijn echtgenote beweerden geen enkele controle te hebben gehad aan de buitengrenzen van de EU. Bovendien hebben verzoekers geen enkel origineel identiteitsbewijs en heeft verzoeker geen enkel bewijs nopens zijn broer N.-A. neergelegd. De convocaties die verzoeker voorlegde, worden niet voldoende overtuigend geacht aangezien ze niet ondertekend zijn en geen hoofding vertonen en niet wordt vermeld waarvan verzoeker beschuldigd wordt. De brief die door het Parket aan verzoekers schoonvader wordt gericht, bevat geen melding van zijn broer. Verzoeker bleek ook slecht op de hoogte van wat er zich na zijn vertrek in Tsjetsjenië had afgespeeld. De medische attesten van de huisarts en van het CGG VAGGA maken melding van klachten, maar er wordt niet verwezen naar de aangehaalde asielproblemen. Met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing op grond van de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, gesteld dat de actuele situatie in Tsjetsjenië niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.5. Onduidelijkheid omtrent de reisroute houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid. Door te bevestigen dat hij niet weet via welke grens hij de Europese Unie is binnengekomen, maakt verzoeker zijn reisroute geenszins aannemelijk. Wanneer verzoeker in zijn verzoekschrift laat uitschijnen dat hij mogelijk niet via de Poolse grens is gepasseerd, vergroot hij de onduidelijkheid, aangezien de Raad niet inziet via welke route hij dan wel met een wagen vanuit Wit-Rusland tot in België zou zijn gebracht, zoals hij beweert (stuk 14, gehoorverslag CGVS 19/05/2010, p. 13). De informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 25, Landeninformatie, Border Control/Toegang Schengenzone), beperkt zich niet tot de Poolse grenscontroles, maar geldt naar analogie voor het ganse Schengengebied. Het komt in tegenstelling tot verzoekers bewering op dit punt niet aan de commissaris-generaal toe om te motiveren hoe het wél mogelijk is om zonder controle de EU binnen te komen. Vermits verzoekers versie met betrekking tot de grensovergang afwijkt van wat blijkt uit de beschikbare informatie, en hij blijkbaar beweert onder de schaarse uitzonderingen te vallen, mag van hem worden verwacht dat hij aantoont op welke wijze hij de strenge grenscontrole omzeilde.

2.6. De Raad kan aan de voorgelegde stukken bewijswaarde ontzeggen indien deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (RvS 11 april 2008, nr. 181.967; RvS 11 oktober 2007, nr. 175.643). De Raad stelt vast dat verzoeker niets inbrengt tegen de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de convocaties (stuk 24, Documenten, stuk 11 en 12) bepaalde anomalieën vertonen. Zo ontbreekt de hoofding en de handtekening en is het jaartal dat erop is vermeld voor discussie vatbaar. Het is uiterst bevreemdend dat in de oproepingen om zich bij de ROVD aan te bieden de reden waarom men wordt opgeroepen niet wordt gespecificeerd en dat deze reden gedestilleerd zou moeten worden uit een schrijven van het Parket van Shali dat meer dan drie maanden eerder werd verzonden (stuk 24, Documenten, stuk 13) of dat de reden voor de vervolging ligt in het feit dat verzoeker niet op deze oproeping inging. Deze *a posteriori*-verklaringen bieden geen bijkomende garanties dat de stukken authentiek zouden zijn.

2.7. Van een asielzoeker mag bovendien een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak worden verwacht. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens zijn laatste gehoor niet bij machte was toelichting te verschaffen over de actuele toestand van zijn problemen in Tsjetsjenië, hoewel hij regelmatig contact had met het thuisfront (stuk 5, gehoorverslag CGVS 16/02/2011, p. 3),

zodat zijn stelling dat het niet mogelijk is om uitgebreide en gedetailleerde informatie aan te brengen niet opgaat. Deze vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. In zoverre verzoeker verwijst naar het Algemeen Ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van april 2010, dat hij in bijlage bij zijn verzoekschrift voegt (verzoekschrift, bijlage 4) en dat trouwens niet specifiek informatie over Tsjetsjenië, maar tevens over Dagestan en Ingoesjetië bevat, merkt de Raad op dat een verwijzing naar algemene rapporten niet volstaat om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.8. De attesten die door verzoeker werden neergelegd bestaan enerzijds uit een verklaring van de huisarts en anderzijds uit een attest van het Centrum voor Geestelijke Gezondheidszorg VAGGA. Deze attesten bevatten geen eenduidige diagnose van de psychische problemen en geven geen uitsluitel omtrent de eventuele invloed van deze problemen op de afgelegde verklaringen, noch omtrent de oorzaak van deze problemen. Deze attesten vormen geen bewijs van het gegrond karakter van verzoekers vrees, vormen evenmin een rechtvaardiging voor zijn onwetendheid over de actuele stand van zaken van zijn problemen in Tsjetsjenië en kunnen het ongeloofwaardig karakter van zijn asielrelaas niet ombuigen.

2.9. Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan hij zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Met betrekking tot de beoordeling van de actuele situatie in Tsjetsjenië verwijst verzoeker wederom naar het Algemeen Ambtsbericht van het Nederlandse Ministerie van Buitenlandse Zaken van april 2010. De passages uit dit verslag over de mensenrechten tonen niet aan dat de actuele situatie in Tsjetsjenië gelijkgesteld kan worden met een situatie van willekeurig geweld zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. De brief van UNHCR van 7 april 2009 die in de bestreden beslissing wordt vermeld, is toegevoegd als bijlage bij de Subject Related Briefing die in het administratief dossier kan worden gevonden en bevat de bevestiging dat er in Tsjetsjenië niet langer sprake is van veralgemeend geweld. Verzoeker brengt geen informatie aan die een ander licht werpt op de besluitvorming van de commissaris-generaal.

2.10. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal onzorgvuldig te werk zou zijn gegaan. De materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht werden derhalve niet geschonden.

De aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN